

Moje bytí v Rožnově stávalo na třech sloupcích. Tím prvním byl domov s mužem a dvěma dcerkami, druhým sloupcem byla nepřístupná Tesla, odkud náš táta přinášel prostředky k živobytí rodiny, třetím bylo muzeum, kde jsem se cítila prostředím přijata a platná.

Dějinné události mne v Rožnově příliš nepoznamenávaly. Jen snad povodeň v roce 1997. To už jsme dávno bydleli na Bučiskách, kde je řeka skoro v dohledu. Začátkem července přišel vytrvalý déšť a Bečva se pod soutokem s Hážovkou rozhodla, že opět změní svoje koryto. Ze svého levého břehu ukrajovala a ukrajovala, až voda šplouchala přímo pod okny těch tří domků pod silnicí na Vidče. Během jednoho dne vytrvalého úsilí rozparážené Bečvy zmizelo i 14 garáží stojících zrovna pod lesem, některé i se svým ceněným obsahem. Měli jsme obavy, kam dále živel zamíří. Naštěstí pro naši osadu se Bečvě hrdinně postavila do cesty Skalka. Bečva se rozpomněla na svoje zregulované koryto a vrátila se do svého toku.

Na Bučiskách jsme v těch dnech měli trápení s vodou, která stékala přímo z lesa do našich zahrad, ale také s tou, která ve shodě s fyzikálními zákony při písčném podloží našich domků vystoupala z koryta Bečvy do sklepů. Začínalo to malými gejzírkami čistě vody prýstíciemi škvírami mezi cihelnou dlažbou v našich sklepech, ale ta nezadržitelně stoupala. Na horním konci osady jsme měli ve sklepech vody do výšky tří spodních schodů, na dolním konci vytékala okénky na zahradu. Snahy vodu odčerpávat byly zcela marné. Jak povodeň přešla, hladina Bečvy klesla a z našich sklepů pomalu zmizela i ta čistě vodíčka, která napáchala i tak mnoho škod. Nastalo vyklízení, sušení a likvidace toho, co bylo z našich skladů ve sklepech shledáno jako nepoužitelné.

Bučišťané však utrpěli i jinou škodu. Voda nám odnesla cestu pod Skalkou, kterou jsme si krátili příchod do města. Ačkoliv byla k těm třem domkům snad i tisícovkou nákladních aut navezena nová zemina a po levém břehu Bečvy je od Hážovky zase docela pěkná cesta, nepřejdeme pod Skalkou. Ta zůstala obnažená, bez možnosti průchodu kolem ní. Za patnáct let od povodně si odvážlivci vyšlapali pěšinku nad skalkou, ta však bez rizika pádu většině našich osadníků Bučisek věku už seniorského neposlouží.

Je darmo vzpomínat na osvěžující chlad pod lesem, když se v letním parnu ploužíme po dolním nábřeží domů, teď i s vyhlídkou, že časem padnou ještě i lípy, které přece jen dávají trochu stínu.

Marie Brandstetrová